

Niels Kofoed skriver om lotus-blomsten i sin H.C. Andersen og Goethe eller Verdensåndens alfabet, C.A. Reitzels forlag 2005, s. 195f (i en analyse af "Dynd-Kongens Datter"):

Den symbolske konvergens mellem Helga og den lotus, som er hendes vugge, er overordentlig betydningsmættet. I Oldtidens Ægypten nævntes lotusblomsten i myten om verdens skabelse. Den opstod af urdyndet, og den guddommelige verdensskaber udsprang som en smuk dreng af dens bæger. Lotusblomsten forholder sig også til eventyrets overordnede lysmetaforik, fordi blomsterne åbner sig ved solopgang og lukker sig om aftenen, når mørket falder på. På gamle vægmalerier i de ægyptiske kongegrave ses lotusdamme på hvilke de døde sejler omkring i sivbåde. Lotus er den blomst, som var i begyndelsen i de store vande, hvori livet kommer til syne og forsvinder, idet solen oprindelig stod op fra en lotus i tidernes morgen. Som lysets blomst, dvs. som resultat af solens ild og månens vande, symboliserer den ånd og materie i form af ild og vand. Den har tillige form af det kvindelige skød og er dermed også et tegn på naturen og den store moders frugtbarhed. Lotus er også et symbol på overmenneskelig eller guddommelig fødsel ubesmittet af de mudrede vande, hvorfra blomsten stiger op. Den gud, der kommer fra en lotus, betegner den verden, der forbinder solens ild med livets vande. Sol, måne, mandligt og kvindeligt, finder sammen i en androgyn helhed.